

Eiusdem,

Τῆ αὐτῆ

De precatatione. πρὸς πνευματικῆς.

ORATIO II.

ΛΟΓΟΣ Β'

Vanquā vi-
deo neminem
ignorare cū
bonorum om-
nium caput, ac fontem,
tum salutis, immortalis-
que vitæ conciliatricem
esse precatationem; de ea
tamen, quæ nostræ feret
facultas, dicenda sunt:
ut & qui mente tota, o-
mniq; animi studio in eā
incumbere consueue-
runt, vehementius in-
flammentur, & q̄ vitam
abiectione animo, à pre-
cibusq; remoto traduxe-
runt, præteriti temporis
iacturam agnoscant, sa-
lutēq; suam reliquo vitæ
tempore minimè afflictā;

Τι μὲν παντὸς
ἀγαθῆ κεφα-
λαίον ἐστὶν ἡ
πνευματικῆ, ἢ
σωτηρίας καὶ ζωῆς αἰωνίης
πρόξενος, ἀγνοεῖ τ' ἀπάν-
των ἕδεις. ἀναγκάστον δὲ ὁ-
μως τὰ κτ' δυνάμιν λέγειν
πρὸς τὰ πράγματα. ἵνα
οὐ μὲν εἰωθότας ζῆν ἐν
πνευματικῆς, καὶ τῆ λα-
τρείᾳ τῆ θεῆ προσέχειν ἐ-
πιμελῶς, σπουδαιοτέρως ὁ
λόγος ἀπεργάσῃ. οἱ δὲ
ἐραθυμότερον βεβιωθότες,
καὶ πνευματικῆς ἔρημον τ'
ψυχῶν ἀφέντες, πῶς τε τῆ
παρελθόντων χρόνων ζη-
μίαν μάθωσιν, ἢ μὴ προ-
σαποσερήσωσιν ἑαυτοῦ
τ' σωτηρίας τὸ λειπόμνον
τῆ